

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/125/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112220122
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8112220122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., advokátska kancelária, Údernícka 5, 851 01 Bratislava proti žalovanému: Z. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX L. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sov.hrdinov 163/66 o zaplatenie 12 838,20 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 24. 04. 2013, č. k. 8C 164/2012-148 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania 274,29 Eur na účet JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 6 241,96 Eur s úrokom z omeškania prevyšujúcim 8,5 % zo sumy 6 596,24 Eur od 29. 09. 2011 do zaplatenia zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 1 112,02 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. uzavrela dňa 13. 01. 2005 so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalovanému poskytla úver vo výške 6 638,78 Eur (200 000 Sk). Žalovaný sa touto zmluvou zaviazal poskytnutý úver splatiť v mesačných splátkach po 85,08 Eur (2 563 Sk) splatných k 20-temu dňu v mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola dňa 20. 02. 2005 a konečná splatnosť úveru bola dňa 20. 12. 2015. Všetky uvedené skutočnosti pôvodný žalobca preukázal výpisom z úverového účtu Slovenskej sporiteľne, a. s., z ktorého vyplývajú transakcie týkajúce sa uvedeného úveru a zostavou prehľadu transakcií úveru nad archívom Slovenskej sporiteľne a. s. . V predmetnom konaní žalovaná pohľadávka predstavovala istinu tvoriacu úver vo výške 9 017,22 Eur, kapitalizovaný riadny úrok 32,88 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania 3 788,18 Eur, pričom pri jeho kapitalizácií žalobca vychádzal zo sadzby úroku z omeškania vo výške 26,40 % ročne. Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupca uzavrela dňa 15. 10. 2009 so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1023/2019/CE, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky voči žalovanému titulom nesplateného úveru. Je

nepochybné, že žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas. Vychádzajúc z obsahu zmluvy súd prvého stupňa dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu (čo napokon nepochybnil ani žalobca), a preto vychádzajúc z ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikoval na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný zmluvu neuzatvoril ako podnikateľ, ale ako fyzická osoba, a preto ak hlavný záväzkový vzťah súd posudzoval v zmysle Občianskeho zákonníka, ďalšie právne vzťahy nadväzujúce na tento hlavný vzťah, vrátane vznesenej námietky premlčania posudzoval tiež podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku uviedol, že zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania na preukázanie jeho tvrdení, že k odstúpeniu od zmluvy, resp. k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru nedošlo, vzhľadom k tomu, že listinnými dôkazmi predloženými samotným žalobcom, mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru ku dňu 25. 08. 2008. Na podporu žalovaného vstúpilo do konania Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a ako vedľajší účastník v konaní uplatnil námietku premlčania pohľadávky žalobcu. Poukázal na to, že dôkazy obsiahnuté v spise, najmä z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1023/2009/CE zo dňa 15. 10. 2009 vyplýva, že splatnosť predmetného úveru nastala už dňa 25. 08. 2008. Súd prvého stupňa následne konštatoval, že uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 25. 08. 2008 a žalobca podal žalobu na súde 02. 07. 2012, teda po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Zároveň zhodnotil, že dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorá by premlčaciu lehotu predĺžila, považoval za neplatnú, vzhľadom k tomu, že žalovaný takúto dohodu ani nepodpísal, ale podpísala ju za neho jeho mama, čo nakoniec nepochybnil ani žalobca.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 146 ods. 2 O. s. p. s tým, že úspešný žalovaný si žiadne trovy neuplatnil. Vedľajšiemu účastníkovi súd priznal trovy konania v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom zmeniť a zaviazat' žalovaného v plnom rozsahu (po zohľadnení čiastočného späťvzatia návrhu) na plnenie, alternatívne navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania voči žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne). Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Uviedol, že právny predchodca žalobcu - postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej, nakoľko nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy. Žalobca ani nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy preukázali. Súd vychádzal z nepreukázaných skutočností, pričom dátum omeškania s úhradou splátky nie je možné považovať za relevantný údaj vo vzťahu k ukončeniu zmluvy. Výkladom ustanovení všeobecných obchodných podmienok možno dospieť k záveru, že postupca a následne postúpením pohľadávky žalobca boli oprávnení, nie však povinní predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva mesačná periodicita splátok od 20. 02. 2005 do 20. 12. 2015. Je teda nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach. Pokiaľ súd nemal preukázané predčasné ukončenie zmluvy, mal nárok posudzovať s poukazom na ust. § 103 Občianskeho zákonníka a žalobcovi priznať sumu nepremlčaných splátok spolu s úrokom z omeškania z každej splátky v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Žalobca tiež nesúhlasí s priznaním trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Združenie na ochranu spotrebiteľa vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenie účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O. s. p. , a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. Žalobca zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ani ako splnomocnený zástupca žalovaného, pričom žalovaný o vstupe združenie do konania pravdepodobne ani nemal žiadnu vedomosť. Rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany združenia

ako vedľajšieho účastníka, ktorého prvotný cieľ spočívajúci v ochrane spotrebiteľa ustúpil snahe o profitovanie z trov právneho zastúpenia. Je pozoruhodné, že združenie nevstupuje do všetkých konaní, ale len do tých, kde má záruku úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakujúcich sa podaní, čo vedie k nehospodárnosti a neúčelnému priznaniu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

K podanému odvolaniu podal písomné vyjadrenie vedľajší účastník. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že nezrozumiteľnou a nejasnou žalobou žalobca neuniesol povinnosť tvrdenia, ani povinnosť dôkazu, a už aj to by postačovalo na zamietnutie jeho žaloby. Pokiaľ sám žalobca predložil so žalobou prílohu č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a z tejto prílohy vyplýva, že k 15. 10. 2009 je stav 1 416 dní omeškania (cca 3 roky a 11 mesiacov), tak z tejto písomnej informácie nemožno urobiť iný záver ako to, že nárok, resp. pohľadávka, ktorá je predmetom prílohy č. 1 zo dňa 15. 10. 2010 je premlčaná. Iné tvrdenia, ani dôkazy žalobca k tejto skutočnosti nepredukoval. Je preto absurdné, ak žalobca ako účastník konania zastúpený advokátom upiera vedľajšiemu účastníkovi právo na zastúpenie advokátom. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odôvodniť z čl. 47 ods. 2 Ústavy. Aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť. V prejednávanej veci konanie bolo čiastočne zastavené po tom, čo žalobca podaním zo dňa 26. 04. 2013 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 6 241,96 Eur s úrokom z omeškania prevyšujúcim 8,5 % zo sumy 6 596,24 Eur od 29. 09. 2011 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti bola žaloba pre premlčanie zamietnutá, to všetko v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka. Práve proti takýmto dodávateľom a proti ich neprijateľným zmluvným podmienkam a nekalým obchodným praktikám je úloha združení nezastupiteľná, lebo aj keď súd skúma neprijateľné zmluvné podmienky ex offio, nemôže napríklad poučiť spotrebiteľa o premlčaní. Pritom prax potvrdzuje, že dodávatelia majú celoplošne snahu ignorovať premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka a predkladajú nekalým spôsobom spotrebiteľovi zmluvné podmienky, podľa ktorých sa dožadujú premlčacích lehôt podľa Obchodného zákonníka a často aj 10-ročných premlčacích lehôt, resp. dodatočne podsúvajú spotrebiteľom na podpis uznanie dlhu na predtlačенých formulároch. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta, aj na náhradu trov konania.

Odvolací súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti bez zopakovania či doplňovania dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa. Preto tak urobil bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 213 ods. 3 - 5, § 214 ods. 2 O. s. p.). Nakoľko rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 1, 3 O. s. p.). Pri tomto preskúmaní bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimku by mohli tvoriť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O. s. p.). Podaným odvolaním nebol dotknutý výrok rozsudku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 6 241,96 Eur s úrokom z omeškania prevyšujúcim 8,5 % zo sumy 6 596,24 Eur od 29. 09. 2011 do zaplatenia zastavené. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a tak ho nebolo možné v rámci odvolacieho konania preskúmať (§ 159 ods. 1, 2, § 206 ods. 2 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutej časti rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ust. § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní sú premlčané tak, ako to správne analyzuje súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Je potrebné poukázať na to, že sám žalobca v konaní predložil so žalobou prílohu č. 1 k zmluve o postúpení č. 1023/29/CE zo dňa 15. 10. 2009, z ktorej vyplýva, že splatnosť úveru nastala dňom 25. 08. 2008 (č. I. 20 spisu). Pred podaním žaloby na súde žalobca listom zo dňa 12. 06. 2012 označeným ako pokus o zmier oznámil žalovanému, že „dňa 25. 08. 2008 bola pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a. s. vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru, ktorá skutočnosť Vám bola oznámená“ (č. I. 23 spisu). Uvedené listinné dôkazy potvrdzujú, že právny predchodca žalobcu - veriteľ Slovenská sporiteľňa, a. s., vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru žalovanému dňa 25. 08. 2008. So zreteľom na uvedené okolnosti námietky odvolateľa, že postupcom nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru sú neopodstatnené. Ak sa dňa 25. 08. 2008 stal splatný celý dlh, ktorý je predmetom konania a návrh na začatie konania bol doručený súdu 02. 07. 2012, žalobca podal žalobu po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehoty. Preto bolo opodstatnené žalobu v prevyšujúcej časti pre dôvodne vznesenú námietku premlčania vedľajším účastníkom zamietnuť.

Odvolací súd ďalej chce poukázať na skutočnosť, že v prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 06. 07. 2010 (č. I. 10 spisu) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto hľadiska je preto aj správny záver súdu prvého stupňa o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, a preto bola dôvodne uplatnená námietka premlčania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na vyjadrenie žalovaného zo dňa 06. 03. 2013, z ktorého vyplýva, že dohodu podpísala matka žalovaného, pričom žalovaný obsah dohody ani nečítal a bol uzrozumený, že dohoda sa týka „súhlasu so splátkami“. (č. I. 125 spisu). Preto, ak žalovaný nevedel o premlčaní, navyiac, dohodu sám ani nepodpísal, nemá jeho uznanie za následok ten účinok, ktorý uznanie dlhu predpokladá (prvá veta ust. § 558 Občianskeho zákonníka).

Napokon odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu o neúčelnosti zastúpenia vedľajšieho účastníka uvádza, že účastník konania, ktorý v spore uspel (§ 142 ods. 1 O. s. p.) alebo zastavenie konania nezavinil (§ 146 ods. 2 O. s. p.) má nárok na náhradu trov tohto konania.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v tomto konaní je preto potrebné primárne zodpovedať na otázky, či združenie je oprávnené vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom, a či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania (resp. trov právneho zastúpenia).

Z ust. § 93 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku pokiaľ nejde o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je, alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie, ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené zákonom 384/2008 Zbierky zákonov (s účinnosťou od 15.10.2008) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z ust. § 93 ods. 4 O. s. p. vyplýva, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z cit. ustanovení teda vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má oprávnenie vystupovať v predmetnom konaní ako vedľajší účastník na strane žalovaného (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku, pretože možnosť, aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane žalovaného mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ust. § 93 ods. 2 O. s. p.. Keďže ust. § 93 ods. 4 O. s. p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom a samozrejme má i právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

V prejednávanej veci v dôsledku kvalifikovanej obrany vedľajšieho účastníka súd konanie v časti zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 146 ods. 2 O. s. p. a účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech, resp. nezavinil zastavenie konania priznal náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Preto žalobcovi vznikla povinnosť uhradiť žalovanému i vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania. Úspešný žalovaný nežiadal priznať náhradu trov konania pretože žiadne trovy mu nevznikli a súd priznal úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania, ktorých súčasťou sú i trovy právneho zastúpenia.

Z uvedeného odôvodnenia vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne, keď zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v jeho napadnutej časti, vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.. Vedľajší účastník na strane žalovaného bol i v odvolacom konaní úspešný, a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil, a ani mu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania žalovaného nerozhodoval. Vedľajší účastník na strane žalovaného si právo na náhradu trov odvolacieho konania uplatnil riadne a včas v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu vo výške 353,93 Eur.

Odvolací súd zaviazal neúspešného žalobcu k povinnosti uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy odvolacieho konania v celkovej výške 274,29 Eur. Uvedené trovy konania predstavujú trovy právneho zastúpenia a pozostávajú z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, a to za podanie písomného vyjadrenia k odvolaniu žalobcu v sume 220,77 Eur, z režijnej paušálnej náhrady výdavkov za uvedený úkon právnej služby v sume 7,81 Eur. Keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane

žalovaného je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú o 20 % DPH, teda o sumu 45,71 Eur. Spolu trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka predstavujú 274,29 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. je žalobca povinný zaplatiť uvedené trovy odvolacieho konania k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.